

عنوان مقاله:

بافت های تاریخی، سرمایه های پایدار و آینده ی متصور بر آن ها (نمونه ی مورد مطالعه: بافت تاریخی اودلاجان)

محل انتشار:

دوفصلنامه معماری و شهرسازی پایدار، دوره 5، شماره 2 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

آرش محمد مرادی - دانشجو کارشناسی ارشد، دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران، تهران

سید عباس یزدانفر - دانشیار دانشکده معماری و شهرسازی، دانشگاه علم و صنعت ایران

محسن فیضی - استاد دانشگاه علم و صنعت ایران، دانشکده معماری، تهران

خلاصه مقاله:

چکیده: نظام توسعه ی متداول در کشور از امکانات بالقوه ی بافت های تاریخی غافل بوده و در مسیر توسعه ، آن ها را بیش از هر زمانی به سوی فرسایش و اضمحلال سوق داده است. خروج از این پدیده مستلزم توجه جدی به این دارایی هاست که فی نفسه از مضامین توسعه ی پایدار برخوردار میباشد. محلات قدیمی در بافت های تاریخی بازگو کننده ی ساختاری از خانواده ، واحدهای همسایگی، ساختار اجتماعی، اقتصادی، فرهنگی و کالبدی است که تحولات مربوط به تغییرات ایجاد شده از دوره ی پهلوی اول به بعد، ساختار آن ها را دگرگون کرده و هویت ذاتی آن ها را تحت الشعاع قرار داده است. هدف عمده ی این مقاله ایجاد ارتباط سنجیده بین حفاظت و توسعه بر مبنای پایداری می باشد که بتواند دارایی های موجود در بافت های تاریخی را به عنوان الگوهای اصیل در نظام توسعه به شهر جدید پیوند دهد. روش پژوهش این مقاله تحلیلی و تفسیری بوده و با نگاهی آسیب شناسانه از بعد اجتماعی، فرهنگی و اقتصادی می باشد. محصول نهایی این پژوهش نیز دست یابی به راهبردهایی با رویکرد دارایی مبنای جهت واقف کردن نظام توسعه ی جدید شهرها به سرمایه های اجتماعی، کالبدی، اقتصادی و فرهنگی بافت های تاریخی می باشد.

کلمات کلیدی:

بافت تاریخی، توسعه ی پایدار، دارایی مبنای، ساختار، اودلاجان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/872368>

